

considerentele prescrierilor religioase, dar pierde din vedere esențialul: Tatăl își iubește toți fiii, chiar și pe cei care se rătăcesc într-o zi, dar mai apoi fac drumul întoarcerii (al convertirii). Or, atât primele două versete ale textului evanghelic cât și lectura a doua a acestei duminici ne arată că Cel care realizează adevărata împăcare a omului cu Dumnezeu este Cristos. Și, pentru a explica în ce constă această împăcare, sfântul Paul vorbește despre o adevărată renaștere. El spune: Dacă cineva este în Cristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut: iată, toate s-au făcut noi.

Așadar, e cât se poate de binevenit îndemnul de la sfârșitul lecturii a doua: Vă rugăm fierbinte în numele lui Cristos: lăsați-vă împăcați cu Dumnezeu... ca să dobândiți, întru El, dreptatea lui Dumnezeu și să fiți primiți în casa Lui.

Pr. Tarciziu Șerban

Calendarul săptămânii 30 martie - 6 aprilie 2025

- 30 D **DUMINICA IV DIN POST; Sf. Ioan Climac (Scărarul), abate**
- 31 L Sf. Veniamin, diacon m.
- 1 M Sf. Hugo, ep.
- 2 M Sf. Francisc de Paola, pustnic (*)
- 3 J Ss. Sixt I, pp.; Benignus și Evagrie din Tomis, m.
- 4 V Sf. Isidor, ep. înv. (*)
- 5 S Ss. Vincentiu Ferrer, pr. (*); Irina, m.
- 6 D **DUMINICA V DIN POST; Sf. Eutihie, patriarh al Constantinopolului**

Gândul săptămânii

“Cele patru etape: cu Dumnezeu, pentru Dumnezeu, la Dumnezeu, în Dumnezeu.” (Fericitul Vladimir Ghika)

Foia
LITURGICĂ

30 martie 2025 • **DUMINICA IV DIN POST** • Sf. Ioan Climac (Scărarul), abate

LECTURA I

Poporul lui Dumnezeu, intrând în țara făgăduită, sărbătorește Paștele.

Citire din cartea lui Iosue 5,9a.10-12
În zilele acelea, Dumnezeu i-a spus lui Iosue: “Astăzi am îndepărtat de la voi ocară Egiptului”. Fiii lui Israel și-au fixat tabăra la Ghilgal. Au celebrat Paștele în ziua a paisprezecea a lunii întâi, spre seară, în stepa Ierihonului. În ziua următoare Paștelui, au mâncat din roadele țării azime și spice prăjite: chiar în ziua aceea. Mana a încetat în ziua următoare Paștelui când au mâncat din roadele țării; fiii lui Israel nu au mai avut mană. Au mâncat din produsele țării Canaanului în anul acela.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 33(34),2-3.4-5.6-7 (R.: 9a)

R.: Gustați și vedeți cât de bun este Domnul!

Îl voi binecuvânta pe Domnul în orice timp,
lauda lui va fi fără încetare în gura mea.
Să se laude sufletul meu în Domnul!

Să audă cei umili și să se bucure! **R.**

Preamăriți-l pe Domnul împreună cu mine,
să înălțăm numele lui împreună!
L-am căutat pe Domnul și el mi-a răspuns
și m-a eliberat de orice teamă. **R.**

Priviți la el și veți fi luminați
și fețele voastre nu se vor acoperi de rușine!
Acest sărac a strigat și Domnul l-a ascultat
și l-a scăpat din toate strâmtorările sale. **R.**

LECTURA A II-A

Dumnezeu ne-a împăcat cu sine prin Cristos.

Citire din Scrisoarea a doua a Sfântului apostol Paul către Corinteni 5,17-21

Fraților, dacă cineva este în Cristos, este o creatură nouă: cele vechi au trecut, iată, au devenit noi! Iar toate vin de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu sine prin Cristos și ne-a dăruit slujirea reconcilierii, așa cum Dumnezeu era în Cristos împăcând lumea cu sine, neținând

cont de greșelile lor și punând în noi cuvântul reconcilierii. Așadar, noi suntem împuterniciți ai lui Cristos ca și ai lui Dumnezeu care vă îndeamnă prin noi. Vă rugăm pentru Cristos: împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe cel care nu a cunoscut păcatul el l-a făcut păcat de dragul nostru, pentru ca noi să devenim justificarea lui Dumnezeu în el.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

Lc 15,18

Ridicându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: "Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta".

EVANGHELIA

Acest frate al tău era mort și a revenit la viață.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Luca 15,1-3.11-32

În acel timp, toți vameșii și păcătoșii se apropiau de Isus ca să-l asculte. Fariseii și cărturarii însă murmurau, spunând: "Acesta îi primește pe păcătoși și mănâncă cu ei". Atunci, le-a spus această parabolă: "Un om avea doi fii. Cel mai tânăr dintre ei i-a spus tatălui: «Tată, dă-mi partea de avere ce mi se cuvine!» Iar el le-a împărțit averea. Și, nu după multe zile, fiul cel mai tânăr și-a adunat toate și a plecat de acasă într-o țară îndepărtată. Acolo și-a risipit averea într-o viață de desfrâu. După ce a cheltuit toate, a venit o mare foamete în țara aceea, iar el a început să ducă lipsă. Atunci s-a dus și s-a aciuat la unul dintre cetățenii acelei țări care

l-a trimis la câmp să păzească porcii. Și ar fi dorit să se sature cu roșcovele pe care le mâncau porcii, dar nimeni nu-i dădea. Atunci, venindu-și în fire, a spus: «Câți zilieri ai tatălui meu au pâine din belșug, iar eu mor aici de foame! Ridicându-mă, mă voi duce la tatăl meu și-i voi spune: 'Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău. Ia-mă ca pe un zilier al tău!'» Și, ridicându-se, a mers la tatăl său. Pe când era încă departe, tatăl l-a văzut, i s-a făcut milă și, alergând, l-a îmbrățișat și l-a sărutat. Atunci, fiul i-a spus: «Tată, am păcătuit împotriva cerului și înaintea ta; nu mai sunt vrednic să fiu numit fiul tău». Însă tatăl a spus către servitorii săi: «Aduceți repede haina cea dintâi și îmbrăcați-l! Dați-i un inel în deget și încălțăminte în picioare! Aduceți vițelul cel îngrășat și tăiați-l: să mâncăm și să ne bucurăm, căci acest fiu al meu era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!» Și au început să se veselească. Însă fiul lui mai mare era la câmp. Când a venit și s-a apropiat de casă, a auzit cântece și dansuri. Atunci, chemându-l pe unul dintre servitori, l-a întrebat ce este aceasta. El i-a spus: «Fratele tău a venit, iar tatăl tău, pentru că l-a recăpătat sănătos, a tăiat vițelul cel îngrășat». Dar el s-a mâniat și nu voia să intre. Însă tatăl său a ieșit și-l implora. El, răspunzând, i-a zis tatălui său: «Iată, de atâția ani te slujesc și niciodată n-am încălcat porunca ta! Dar mie nu mi-ai dat niciodată măcar un ied ca să mă bucur cu prietenii mei. Însă, când a venit acest fiu al tău care

și-a devorat averea cu desfrânatele, ai tăiat pentru el vițelul cel îngrășat». Atunci, el i-a spus: «Fiule, tu ești cu mine întotdeauna și toate ale mele sunt ale tale. Dar trebuia să ne bucurăm și să ne veselim, pentru că acest frate al tău era mort, și a revenit la viață, era pierdut, și a fost găsit!»

Cuvântul Domnului

Un ecou deosebit trezește mesajul textelor acestei a patra duminici a Postului Mare în aceia dintre noi care au făcut experiența pribegiei, care, pentru o mai lungă sau mai scurtă perioadă de timp, au fost lipsiți de un adăpost, de cele necesare unei existențe demne și care dobândesc, într-o zi, un loc pe care să-l poată numi acasă. Prima lectură a acestei duminici ne relatează că, pentru poporul evreu care a trăit experiența sclaviei vreme de mai multe zeci de ani și care vreme de alți 40 de ani a pribegit prin pustiu, a sosit o zi în care Dumnezeu l-a făcut să intre în pământul făgăduit care de aici înainte va fi casa lui zicându-i: Astăzi am ridicat deasupra voastră ocară Egiptului, cu alte cuvinte, de azi înainte sunteți liberi și independenți în propria voastră casă. Acest moment a fost unul de mare bucurie pentru fiii lui Israel, bucurie trăită în cadrul unei sărbători pascale. Bucatele acelei sărbători n-au fost ieșite din comun. Nu au mâncat altceva decât azime pregătite din roadele pământului și grăunțe prăjite. E lesne de înțeles că esențialul bucuriei se afla în altă parte. Și fragmentul evanghelic ne relatează o întoarcere acasă a unui fiu care și-a părăsit casa părintească, nu înainte de a-și fi obținut cu o oarecare obrăznicie

partea de avere, și a plecat departe, spre a duce o viață după bunul său plac, o viață de desfrâu. Atâta doar că nu după mult timp și-a pierdut averea și a început să ducă lipsă, și-a pierdut libertatea atunci când s-a văzut nevoit să se angajeze slugă pentru a nu muri de foame, s-a văzut nevoit apoi să renunțe la propria religie atunci când s-a angajat să păzească porcii (religia lui interzicându-i orice contact cu acest animal), și-a pierdut anturajul căruia nu i-a mai pasat de singurătatea și de nevoile lui. Abia după ce și-a venit în fire a înțeles că doar în casa tatălui se poate trăi cu adevărat și din plin. Surprinzător este faptul că, atunci când tânărul face drumul întoarcerii, hotărât fiind să-și mărturisească păcatul și să accepte orice condiție i s-ar oferi, chiar cea de servitor, tatăl, nu numai că îl prinde în brațe și îl sărută de nenumărate ori, ci îl și repune în demnitatea de fiu (îmbrăcându-l în haine alese și punându-i un inel în deget) și organizează pentru el o mare sărbătoare întrucât, spune el, acest fiu al meu era mort și a înviat, era pierdut și s-a aflat. Nu mai puțin surprinzătoare este atitudinea fratelui mai mare a tânărului nostru. El, care rămăsese acasă în atitudine de fiu supus și respectuos față de voința tatălui, la sfârșitul parabolei se găsește în afara locului unde are loc sărbătoarea reîntoarcerii fiului rătăcit. În fond, el nu accepta să ia parte la bucuria revenirii la viață și a reîntegrării unuia care a risipit averea cu desfrânatele. Mai mult, intransigența lui merge până acolo încât, la insistențele tatălui care îi arată că esențialul consta în faptul că l-a redobândit viu, fiul mai mare refuză să-și mai numească tatăl, ca tată, iar fratele ca frate. În acest sens, el își motivează comportamentul pe